

Maria, senyal d'esperança segura i de consol

Romà Casanova, bisbe de Vic

Llegim en els documents del Concili Vaticà II: «La Mare de Jesús, així com ja glorificada en cos i ànima al cel és figura i començament de l'Església que arribarà a la perfecció en el segle futur, també en aquest món brilla com a senyal d'esperança segura i de consol per al Poble de Déu pelegrí, fins que arribi el dia del Senyor (cf. 2Pe 3,10)» (*Lumen gentium*, 68). Aquestes paraules ens encoratgen als qui pelegrinem per aquest món en aquest moment de la història, com també ho han fet en altres.

En una societat que reclama la sostenibilitat del planeta, hi ha qui exclou d'aquesta sensibilitat la vida humana

En el capítol 12 de l'Apocalipsi es posa en relació una dona *que tenia el sol per vestit, la lluna sota el peus i duia al cap una corona de dotze estrelles, amb un gran drac rogenic, que tenia set caps i dotze banyes*. En aquesta visió s'hi entreveuen també moments concrets de la història de l'Església en què els cristians hagueren de lluitar contra tota mena de poders que volien arrencar del seu cor el testimoni de Jesús. I el missatge fonamental és d'esperança i de consol.

En aquest tombant de la història en què ens pertoca de viure hi ha igualment ideologies que no són res més que plasmacions del drac rogenic de l'Apocalipsi i que contradiuen clarament la veritat de la naturalesa i la dignitat humana. De fet, neguen la sobirania de Déu sobre tot el que és creat, refusant la mateixa obra del creador. En una societat en què justament es defensa l'ecologia, que reclama la sostenibilitat del planeta, hi ha qui exclou d'aquesta sensibilitat la vida de la persona humana, tant en el si de la mare com en el llit del dolor, així com hi ha qui no respecta el cos humà en les seves característiques de feminitat i masculinitat. La

llibertat personal és un valor que s'ha de conjuminar amb la veritat. El rebuig al creador acaba amb el menyspreu de les seves criatures. Tota ideologia que contra la realitat vol imposar la seva concepció, com que nega la veritat, porta al relativisme, i aquest a l'individualisme, i aquest a l'egoisme que duu a la violència que demana el militarisme. La pau solament es construeix en la veritat i la justícia, amarades ambdues de l'amor misericordiós.

La fortalesa cristiana posa la seva confiança en l'amor de Déu, que mai no abandona la humanitat. I, en la lluita que ens pertoca de menar en aquests moments per no caure en mans dels poders imperants, Maria, assumpta al cel, brilla, segons ens diu el Vaticà II, com a senyal d'esperança segura i de consol per als qui pelegrinem pel món en aquest moment de la història.

